

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ.

ЯЛІВЕЦЬ

Як стверджують мудреці, всі ми народжуємося приреченими. Всі ніжимося в лоні Смерті.

Усі схиляють голови перед Безмовним Монархом. Варто Володарю в Тіні здійняти палець, і перо звалиться на земну твердь. Його пісня не знає ладу. Порядні відходять молодими, а лихі процвітають. Він — король Володарів Хаосу, від Його подиху застигають душі.

Ми знайшли місто, присвячене поклонінню Йому, таке старе, що ця відданість уже загубилась у віках. Його темна і велична божественність зблякла, забута тими, хто жив у її тіні. Ялівцем заволодів більш нагальний страх, примара минулих років виповзла в сьогодні, на вершину, навислу над містом. Це і стало причиною прибуття Чорної Роти до цього дивного міста, такого далекого від володінь імперії Пані... Але це не було початком. На початку ми перебували далеко звідси. Лише двоє старих друзів та жменька людей, з якими ми зустрінемося пізніше. Ми стояли обличчям до обличчя з тінню.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ.

КРАЙ ДОРОГИ В ЛІКУ

Діти визирали з-поза чагарників, немов ховрахи. Вони спостерігали за наближенням солдат.

— Їх десь близько тисячі, — прошепотів хлопець.

Колона все тяглася й тяглася. Хмари здійсненого нею пилу клубочилися дальнім схилом. Скрип та брязкіт їхнього спорядження гучнішав щомиті.

День був спекотним. Діти спітніли. Їхні думки постійно поверталися до струмка, який вони знайшли неподалік, досить глибокого, аби скупатися. Проте їм було наказано спостерігати за дорогою. Згідно з чутками, Пані збиралася придушити відроджений рух Повстанців у провінції Ліку.

І ось прибули її солдати. Та все наближалися. Похмури та суворі з вигляду чоловіки. Ветерани. Достатньо літні, аби особисто прикласти руку до лиха, що спіткало Повстанців шість років тому. Тоді було втрачено чверть мільйона життів, серед них і життя їхнього батька.

— Це вони! — вигукнув хлопчик, його голос повнився страхом та трепетом. Вчувалися у ньому і нотки неохочого захвату. — Це Чорна Рота.

Дівчина знала про ворога куди менше.

— Звідки ти це знаєш?

Хлопець вказав на кремезного чоловіка верхи на великому чалом коні. У того було срібне від сивини волосся і постава, що видавала у ньому людину, звиклу роздавати накази.

— Ось того кличуть Капітаном. Поруч із ним невисокий темношкірий, це чародій, на ім'я Одноокий. Бачиш який у нього капелюх? Ось за ним я його і впізнав. А он ті, позаду них, це, напевно, Ельмо та Лейтенант.

— А Зневолені серед них є? — дівчина підвелася вище, аби краще все оглянути. — Де решта з відомих?

З них двох вона була молодшою. Хлопець, якому було десять, вже вважав себе солдатом Білої Троянди. Він смикнув сестру додолу.

— Дурепо! Хочеш, аби тебе побачили?

— Ну, побачать, то й що з того?

Хлопець презирливо скривив губу. Вона повірила обіцянкам дядька Чистія, що ворог не чіпатиме дітей. Він зневажав свого дядька. У того була затонка кишка.

Такої ж думки він був щодо всіх підданих Білої Троянди. Вони лише вдавали, наче протистоять Пані. Найвідважніші з їхніх витовок — зрідка влаштовувані засідки на посильних. Їм бракувало сміливості, чого не можна було сказати про ворога.

Вони вже побачили все, що мали. Він доторкнувся до зап'ястка дівчини:

— Ходімо.

Вони квапливо поповзли крізь чагарник і вийшли до лісистого берега струмка.

На стежку перед ними впала тінь. Вони попідводили очі й зблідли. На них дивилися троє вершників. Хлопець роззявив рота. Ніхто не міг з'явитися так нечутно.

— Гоблін!

Маленький жаболиций чоловік посередині посміхнувся:

— Він самий до твоїх послуг, хлопче-горобче.

Хлопця нажахала ця раптова зустріч, але він зберіг здатність ясно мислити:

— Тікай! — але якби ж лише його сестра могла втекти...

Гоблін химерно покрутив пальцями. Їх огорнув блідо-рожевий вогонь. Він змахнув рукою, наче щось кинув. Хлопчина впав, брикаючись у невидимих путах, немов муха. Його сестра заскиглила.

— Заберіть їх, — промовив Гоблін до супутників. — Вони розкажуть нам цікаву казку.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ.
ЯЛІВЕЦЬ:

«ЗАЛІЗНА ЛІЛІЯ»

«Лілія» розташована у Квітневому Провулку, в самому серці Котурна, найбіднішого закутка Ялівця. Тут присмак смерті вчувається на кожному язичку, а життя вартує менше, ніж година в теплі чи ситний обід. Фасад її похилився, обперся на сусідній будинок, точнісінько, немов один із її підпилих завсідників. Задня частина дала крен у протилежному напрямку. Голі дерев'яні стіни поплямувала сіра гнилизна. Вікна забили шматами дощок та завішали ганчір'ям. Дах зяяв дірами, крізь які завивав кусючий вітер з вершин Воландрських Гір. Там, на високих піках, навіть у літні дні виблискували прожилками срібла льодовики.

Морські вітри не набагато милосердніші. Вони приносять із собою вологу прохолоду, яка пронизує до кісток і розганяє крижини по водах гавані.

Порослі лісом руки Воландр простягаються до моря, обіймаючи річку Портову, й утворюють зімкнені долоні, котрі огортають місто та гавань. Місто тягнеться вздовж ріки та здирається на вершини по обидва боки.

У Ялівці статок возносить вельмож угору, далі від ріки. Коли люди Котурна відводять очі від свого зубожіння та задирають носи догори, вони споглядають домівки багатіїв на іншому боці долини.